

dele, som Fjenden havde ved Dannevirke, — ere endnu vore. Bærer forviskede om det, mine Herrer! at Tanken er kun at forsvare os og forsvare os til det Yderste; men Det forlanger jeg af Dem, og Det forlanger jeg af den danske Nation, at De ei maae tabe det kolde Blod og den faste Overbeviisning, om endog saa et saa smerteligt, et saa uforklarligt Tab rammer Dem. Ja, dersom vi virkelig skulle feire, da skal det være ved vor Udholdenhed, da skal det være derved, at vi blive fastere og stivere, jo mere Ulykken kommer over os, da er det derved, at Slaget trøster os, at Ulykken opmander os, at Nederlaget forriffer os, og at vi med fornæbde Kræfter kæmpe for vort Lands Selvstændighed og Frihed. Mine Herrer! Det er dette Sind, der maa være hos os; vi maae vide at henvende al vor Tanke ene paa Landets Forsvar. Ja, lad os ikke spille nogensomhelst Kraft paa at møde indre Bevægelser; lad det ikke komme dertil, at man skalde kæmpe ikke alene mod Fjenden, men kæmpe mod Landets egne Borgere! Kommer det saa vidt med et Land, at i saadanne Dage som vore Mistillidens Sæd udsaaes, da, mine Herrer, siger jeg, at et saadant Land er sin Oplosning nær. Det er et Tegn paa, at et Land nærmer sig sin Undergang, naar der udslynges saadan Mistanke, naar uhykkelige Begivenheder indtræffe. Det er kun det faste Sammenhold mellem Alle, det faste Sammenhold mellem Konge og Folk, der kan give den rette Modstandskraft.

Jeg erklærer her, som jeg erklærede i det andet Thing, at Begivenhedernes Strøm er saa mægtig, at jeg finder det i sin Orden, at en politisk Indflydelse udøves af Rigsdagen, indtil Rigsraadet er traadt i Kraft. Jeg erklærer derfor her, at ligesaa lidt Hensyn, som jeg vil tage til nogensomhelst Bevægelse, der finder Sted paa uregelmæssig Maade, ligesaa lidt Hensyn jeg vil tage til alle Gabeoptøier, ligesaa meget Hensyn vil jeg derimod tage til en Udtalelse fra den danske Rigsdag, og ligesaa vanskelig det vil være at faae mig til at vige for uregelmæssige Bevægelser, ligesaa let skal jeg gaae bort, dersom Dnske yttres derom af den danske Rigsdag,

Christensen: Jeg er overbevist om, at det danske Folk i denne vanskelige Tid vil vide at gjøre sin Pligt, som det ogsaa ønsker, at Regjeringen i sin vanskelige Stilling vil vide at gjøre sin. Jeg er navnlig overbevist om, at man med mig vil være enig om, at vi i et saa alvorfuldt Dieblit, hvor Forholdene endnu staae sorgelige, visse, men uklare, vel ville vogte os for enhver overilet Dom; men jeg troer dog ogsaa, at det vil forstaaes, at vi, det danske Folks Repræsentanter, maae føle det som en hellig Pligt at optræde just i disse Prøvelsens Timer saaledes, at Folket kan see op til os, og Regjeringen see hen til os. Jeg har tilladt mig at forelægge den ærede Formand et Forslag til en motiveret Dagsorden. Den er fremlagt, og den er vedtagen allerede i det andet Thing. Jeg vil anbefale dens Vedtagelse her. Jeg vil navnlig anbefale den, fordi De, mine Herrer, naar De høre den, ville see, at al den Afgang til Forhandling, til Overveielse, til Beslutning, der maatte kunne ønskes i Fædrelandets Interesse, vil staae aaben. Jeg troer nemlig ikke, det er godt i dette Dieblit allerede nu at indlade sig paa Forhandlinger om de Forhold, der saadant have bevæget os. Maatte jeg opfordre den ærede Formand til at meddele Thinget Forslaget.

Formanden: Den 1ste Landsthingsmand for 2den Kreds (Christensen) har stillet følgende Forslag til en motiveret Dagsorden: „Under den fulde Tølelse af Tidernes store Alvor,

i den Forventning, at Folket vil indsee Nødvendigheden af at bevare Rolighed og Orden, idet det trøstlig kan forlade sig paa, at den danske Rigsdag vil vide, ved alle lovlige Midler at hævde Landets Ære og Selvstændighed og kræve det kraftigste Forsvar for samme af Regjeringen,

samt med den Erklæring, at de indtrufne Begivenheder gjøre det nødvendigt at udsætte Overveieelsen af den af Thinget vedtagne Adresse til Hans Majestæt Kongen,

gaaer Landstinget over til Dagsordenen.“